

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

2.Pf.20.501/2024/6.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Soós Péter Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe1

ügyintéző: dr. Soós Péter ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Nagy János Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe2

ügyintéző: dr. Nagy János ügyvéd

A per tárgya:

személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

6.P.22.972/2023/10.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 800.000 (nyolcszázezer) forint + áfa összegre leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 160.000 (százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes korábban egyéb érdekeltl beleegyezésével hangfelvételen rögzítette kettőjük beszélgetését. A 49 perces felvétel végén hallhatóak szerint az érintettek között szexuális aktus zajlott. Az alperes ismeretlen módon hozzájutott a felvételhez.

[2] Az alperes által üzemeltetett portál oldalon 2021. szeptember 23-án „cikk1” címmel; 2021. szeptember 24-én „cikk3” címmel; 2021. szeptember 25-én „cikk5” címmel cikkek jelentek meg.

[3] Az alperes a cikkekbe ágyazva a felperes által készített hangfelvételt, illetve annak szexuális aktust érintő részletét nyilvánosságra hozta, melyeket a későbbiekben eltávolított.

[4] 2021. szeptember 23-án „cikk2” címmel, továbbá 2021. szeptember 24-én „cikk4” címmel további két cikk jelent meg a hírportálon, amelyekből az elsőfokú eljárás idején elérhető volt a hangfelvétel.

[5] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a hangfelvételhez és a magántitokhoz való személyiségi jogait azzal, hogy az általa megjelentetett cikkekben nyilvánosságra hozta a közte és egyéb érdekeltl között folyt beszélgetést és szexuális aktust rögzítő hangfelvételt.

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2021. szeptember 23-án „cikk2” címmel, valamint a 2021. szeptember 24-én „cikk4” címmel megjelent cikkekből a hangfelvétel elérhetetlenné tételére kötelezését.

Kérte továbbá az alperesnek 2.000.000 forint és ezen összeg után 2021. szeptember 26. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamat megfizetésére kötelezését sérelemdíj címén.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset sérelemdíj fizetésére kötelezése vonatkozó részében való elutasítását kérte. A személyiségi jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása iránti, valamint a sérelmes helyzet megszüntetése iránti kereseti kérelmeket nem vitatta.

Arra hivatkozott, hogy a megjelent újságcikkekkel kapcsolatban a felek között korábban folyamatban volt perben a bíróság jogerős ítélettel 1.100.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest, és ezzel teljes mértékben kompenzálta a felperest ért nem vagyoni sérelmeket. Álláspontja szerint a perbeli cikkek nem értelmezhetők a hangfelvétel nélkül; a felperes társadalmi megítélésében bekövetkezett változást nem önmagukban a valótlán közlések, hanem azok és a hangfelvételek együttesen okozták, és ez a nem vagyoni sérelem került kompenzálásra a korábbi eljárásban megállapított sérelemdíjjal.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes hangfelvételhez való jogát, és magántitokhoz való jogát azzal, hogy a kiadásában megjelenő portál internetes hírportál 2021. szeptember 23-án „cikk1” címmel megjelent cikkében és ugyanezen a napon „cikk2” címmel megjelent cikkében, továbbá a 2021. szeptember 24-én „cikk3” címmel megjelent cikkében és ugyanezen a napon „cikk4” címmel megjelent cikkében, továbbá a 2021. szeptember 25-én „cikk5” címmel megjelent cikkében nyilvánosságra hozta a felperes és partnere között zajló beszélgetésről, valamint szexuális aktusról készült hangfelvételt.

Kötelezte az alperest, hogy 3 napon belül tegye elérhetetlenné a hangfelvételeket a fenti újságcikkekből.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.000.000 forint sérelemdíjat és ezen összeg után 2021. szeptember 26. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 1.397.000 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 120.000 forint feljegyzett illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:43. § a) pontját, 2:51. § (1) bekezdését, 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 2. § (2) bekezdését.

A jogsértés megállapítása, a sérelmes helyzet megszüntetése körében arra tekintettel határozott, hogy az alperes nem vitatta ezen kereseti kérelmeket. A sérelmes helyzet megszüntetése vonatkozásában 3 napos határidőt állapított meg, figyelemmel a Pp. 344. § (2) bekezdésében foglaltakra.

A sérelemdíjjal kapcsolatos követelés tekintetében figyelemmel volt a felek között korábban folyamatban volt 37.P.21.888/2022/12. számú ítéletben foglaltakra, mely határozat csak a kifogásolt cikkek által okozott jóhírnév sérelemmel volt kapcsolatos. Rámutatott arra, hogy a korábbi perben és a jelen perben érvényesített hangfelvételhez és magántitokhoz való személyiségi jogokkal kapcsolatos igények egymástól elhatárolhatók, ténybeli alapjuk eltérő és egymástól függetlenül vizsgálhatók. A korábbi határozattal megállapított sérelemdíjat kizárólag a jóhírnév megsértésével kapcsolatos nemvagyoni hátrány reparálása tekintetében vehette figyelembe.

A sérelemdíj összegének megállapításával kapcsolatban a jogsértés súlyát és a felróhatóság mértékét egyaránt jelentősnek minősítette, mert az alperes a felperes megkérdezése nélkül, csalárd módon szerezte meg a hangfelvételt és így nyilvánvaló, a köztudatban is jelenlévő szabályt sértett meg a nyilvánosságra hozatallal. A jogsértés súlyának meghatározása során figyelemmel volt arra, hogy a felperes intim szférájához tartozó magántitok került napvilágra. A felróhatóság mértékénél pedig értékelte azt, hogy az alperes a keresetlevél közlését megelőzően nem tette elérhetetlenné a hangfelvételt, figyelemmel a korábbi peres eljárásra. Figyelembe vette továbbá a jogsértés ismétlődő jellegét, ami a reparációhoz szükséges mértéket növeli.

Értékelte az alperes által nem vitatott azon felperesi állítást, hogy a hangfelvétel nyilvánosságra hozatala megterhelte a felperes családi életét; továbbá a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni helyzetét is.

Mindezen körülmények együttes értékelésével határozta meg a sérelemdíj összegét a felperes által követelt összegben, mely után kamatfizetési kötelezettséget is megállapított.

A felperesi perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján döntött, melyet a felperesi képviselő költségfelszámítása alapján állapított meg.

Az illeték fizetéséről a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatását, és elsődlegesen a sérelemdíj iránti igény teljes elutasítását, másodlagosan összegének 500.000 forintra leszállítását kérte.

Kérte továbbá az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mérséklését is.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 37.P.21.888/2022. számú elsőfokú határozatával és a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.256/2023. számú jogerős ítéletével megállapított 1.100.000 forint sérelemdíj teljes mértékben kompenzálta a felperes nem vagyoni sérelmeit. Előadása szerint a felperes ugyanúgy, mint korábban, arra hivatkozott, hogy családja, barátai és a közvélemény előtt is magyarázkodásra kényszerült. Kifejtette, hogy a perbeli cikkek nem értelmezhetők a hangfelvételek nélkül, az írásokban megfogalmazott következtetések levonására csak a hangfelvételek nyilvánossággal való megosztásával kerülhetett sor. A felperes társadalmi megítélésében bekövetkezett változást nem kizárólag a sérelmezett valótlan közlések, hanem a hangfelvételek együttesen okozták, a nemvagyoni sérelem kompenzálása megtörtént a korábbi eljárásban a felperes részére megítélt sérelemdíj megfizetésével.

Lényeges körülménynek minősítette, hogy a felperes eredetileg csak három cikkel kapcsolatosan érvényesített igényt, és a per során a további cikkekben közölt hangfelvételek miatt emelte fel a sérelemdíj iránti igényét. Ebből arra következtetett, hogy a felperes az utóbbi két cikk létezéséről a tárgyalás napjáig nem tudott.

A perköltség körében előterjesztett fellebbezése vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a jelen perben előterjesztett kereseti kérelem nagymértékben hasonlított a korábbi igényérvényesítésben alkalmazottakhoz. Ezen túlmenően értékelni kell azt is, hogy az eljárás során csak egy tárgyalás megtartása történt, ezért a megállapított perköltség összege rendkívüli módon eltűzött. Utalt arra is, hogy az elsőfokú határozat félrevezető módon úgy szól, mintha a perköltség részét képezné az illeték is. Az illetékfeljegyzési jog folytán az illetéket a felperesnek előzetesen nem kellett megfizetnie.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes 150.000 forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy az előzményi eljárásban a hangfelvétel csak bizonyítékul szolgált, azonban a közzétételét, mint jogsértő magatartást, az eljáró bíróságok nem vizsgálták és annak nem vagyoni sérelmet okozó jellegéről sem foglaltak állást. A korábbi perben megítélt sérelemdíj a valótlan tényállítással megvalósított jóhírnév sértéssel előidézett nem vagyoni sérelmek reparálását szolgálta. Rámutatott, hogy az eltérő tényalapra és érvényesíteni kívánt jogra tekintettel az előzményi perben hozott jogerős ítélet anyagi jogerő hatása nem terjed ki a jelen perben érvényesíteni kívánt igényre.

Jelen perben köztudomásúnak minősül, hogy a felperes szexuális cselekményét rögzítő felvétel közzététele, nemi életének nyilvánosságra hozatala mély szégyenérzetet keltett a felperesben, megalázó, szégyenteljes helyzetbe hozta, melynek következtében magyarázkodásra kényszerült. Az elsőfokú bíróság ezeket a körülményeket megfelelően vette figyelembe, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a korábbi per során megállapított sérelemdíj kizárólag a jóhírnév sérelemmel kapcsolatos nemvagyoni hátrányt reparálta.

Utalt arra, hogy a jelen eljárásban további két cikkre is hivatkozott, melyben az alperes közzétette a hangfelvételeket. Ezen írásokkal kapcsolatosan azonban az előzményi eljárás döntést nem tartalmazhatott. A hangfelvétel e két további cikkben való közzététele a sérelemdíj mértékét növelő tényezőként értékelhető, hiszen az a jogsértés ismétlődő jellegét támasztja alá.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározásakor a körülményeket megfelelően számba vette és megfelelő indokolás mellett állapította meg a sérelemdíj mértékét és azt okszerűen és az összes körülményre kiterjedő módon végezte el. Ezzel szemben az alperes a fellebbezésében nem adta indokát annak, hogy miért kellene a sérelemdíj összegét mérsékelni, illetőleg milyen körülmények értékelésével kellene azt 500.000 forintban meghatározni. Ebből következően a sérelemdíj csökkentésének törvényes indoka hiányzik és a felperes fellebbezési kérelme alaptalan. Hivatkozott arra is, hogy az alperes az elsőfokú ítélet meghozatalát követően sem intézkedett a hangfelvételek cikkekből való eltávolítása iránt.

Alaptalanul hivatkozott továbbá az alperes a megítélt perköltség eltűzött mértékére. A felszámított megbízási díj álláspontja szerint a piaci viszonyoknak megfelelt, nem tekinthető túlzónak, sem kirívónak. A megbízási díj arányban állt a tárgyi ügy értékével és a kifejtett jogi tevékenység időigényességével, szaktudással és tapasztalattal. Az előterjesztett kereset ténybeli és jogi alapját tekintve is eltér a korábbi perben előterjesztett keresettől, ezért a hasonló eljárásban való jogi képviselőre való hivatkozás alaptalan.

[10] Az alperes fellebbezése részben alapos.

[11] A másodfokú bíróság az ügy érdemében döntött a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem tapasztalt.

[12] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint csak a fellebbezéssel érintett – a sérelemdíj és a perköltség mértékének meghatározását jelentő – részében bírálhatta felül az elsőfokú bíróság határozatát.

[13] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság sérelemdíj meghatározását megalapozó döntésének kiindulópontjával, mely szerint a személyiségi jogsértés megállapítására tekintettel szükséges volt a sérelemdíj, mint szankció alkalmazása az alperessel szemben a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján, mivel a felperest nem vagyoni sérelem érte az alperes magatartása miatt.

[14] Nem osztotta a másodfokú bíróság az alperes azon fellebbezési álláspontját, mely szerint az elsőfokú határozattal érintett cikkekkel kapcsolatosan korábban indult eljárásban megítélt sérelemdíj kompenzálta a felperes nem vagyoni sérelmét. Ezzel szemben a másodfokú bíróság nyomatékkal utal arra, hogy egyrészt a felperes a jelen perben több cikkel kapcsolatosan érvényesített igényt az alperessel szemben, másrészt a korábbi per nem a hangfelvétellel okozott jogsérelem miatt indult. Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a cikkben közöltekkel összefüggésben nem elengedhetetlen feltétel az, hogy az alperes – és általánosságban a sajtó – amennyiben egy hangfelvétel, vagy bármilyen bizonyíték rendelkezésére áll, azt nyilvánosságra is hozza, ha a nyilvánosságra hozatal más jogainak sérelmével kapcsolatos aggályokat vet fel. Az alperesi hivatkozásokkal szemben az érintett cikkek egyértelműen értelmezhetők a hangfelvételek nélkül. A hangfelvételek valóban igazolják, illetőleg alátámasztják az írásokban foglaltakat, azonban a közöltek értelmezéséhez azok okvetlenül nem szükségesek.

[15] A felperes keresetváltoztatásának oka, vagyis az, hogy a felperes esetleg később szerzett tudomást két további jogsértő tartalomról, ténybelileg azt a körülményt mindenképpen megalapozza, hogy az alperes több felületen is elérhetővé tette a felvételt. Ez azt igazolta, hogy az alperes a jogsértő tartalmakat a szélesebb nyilvánosság elé tárta, amely nyilvánvaló módon visszahatott felperes megítélésére és arra, hogy a felperesnek fokozottan kellett szembesülnie a jogsértő tartalom következményeivel.

[16] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglaltak szerinti részletes értékelésével. Egyetértett mind a jogsértés súlyának, illetőleg a felróhatóság mértékének meghatározásával és az e körben figyelembe vett lényegi körülmények értékelésével. Az elsőfokú bíróság ezen értékelés során megfelelően sorakoztatta fel az érveit és figyelemmel volt az alperesi jogsértés felperesre gyakorolt

hatásaira. Mérlegelési szempontjait részletesen bemutatta és abból a bírói gyakorlathoz igazodó mértékű sérelemdíjat állapított meg az alperesi jogsértések következményeként. A megállapított sérelemdíj a korábbi perben megítélt kompenzációval együtt sem mutat túlzott mértéket a jogsértés sajátosságai alapján.

[17] Osztotta a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésében foglaltakat az elsőfokú perköltség meghatározása tekintetében. Azt az alperesi következtetést azonban nem osztotta, hogy az elsőfokú ítélet megfogalmazása nyomán arra lehetne következtetni, hogy a perköltség részét képezi a kereseti illeték is. Az elsőfokú határozat rendelkező része egyértelmű rendelkezést tartalmaz az illeték fizetésére vonatkozóan, és a határozat indokolása helyesen utalt a kötelezés jogszabályi alapjára is.

[18] A másodfokú bíróság a pertárgy értékéhez viszonyítva és az elvégzett ügyvédi tevékenységhez képest is eltúlzott mértékűnek ítélte a felperes által a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján felszámított perköltséget.

A felperes által indított per tárgyának értéke a Pp. 21. § (1) bekezdése alapján a sérelemdíj összegéhez igazodóan 1.500.000 forint volt, és a felperes megbízási szerződésben (6.P.22.972/2023/1/F/2. számú irat) foglaltakra hivatkozással 350.000 forint ügyellátási díj + 15 óra x 50.000 forint óradíj + áfa összegben határozta meg a perköltségigényét (9. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldal). Mely összesen 1.100.000 forint + áfa összeget tett ki.

Az 1.500.000 forint pertárgyérték után követelt 1.100.000 forint munkadíj mindenképpen aránytalan (mintegy 73%-a követelésnek). Ezen a minősítésen az sem változtat érdemben, hogy a felperes a tárgyaláson a sérelemdíj követelését felemelte 2.000.000 forintra. Ez utóbbi körülmény az ügyvédi tevékenység kifejtésének mértékét sem érintette meghatározó módon.

A felperes által hivatkozott 15 óra nem volt visszaigazolható a megbízási szerződésben foglaltakhoz képest.

Alapvető fontosságúnak ítélte a másodfokú bíróság, hogy a felperes és jogi képviselője több hasonló tárgyú keresetet indítottak, továbbá kifejezetten a keresettel érintett cikkek miatt más személyiségi jog megsértése miatt a felperes már nyújtott be keresetet. Ezen körülmények alapján az ügyféllel való konzultáció, az irattanulmányozás és a keresetlevél elkészítésének a megbízási szerződésben rögzített idejét túlzottnak minősítette a másodfokú bíróság és a perköltség összegét 800.000 forint (350.000 + 9 óra x 50.000) + áfa összegben állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontja és (2) bekezdése alapján.

[19] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, erre tekintettel a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján felszámított, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése szerint számított perköltségét. Köteles továbbá viselni a Pp. 102. § (1) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdésének és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illetéket.

[20] Tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték

megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2025. január 14.

Dr. Kisbán Tamás s. k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s. k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s. k.
bíró